

пиленца! Тогава трѣбва да е било ей-такова! — И тя се наду още повече.

— Не, майко, още, още по-голѣмо!

— Охъ, деца, вие ще ме накарате да се пукна отъ смѣхъ. Има ли нѣщо по-голѣмо отъ менъ? Гледайте сега, като разперя криле, цѣлото гнѣздо покривамъ. Кога мине втори пѣтъ искамъ да ми го покажете.

— Защо, майко?

— Ще го клѣвна!

(По Лафонтенъ)

А. Каралийчевъ

ПРОЩАВАНЕ

Лѣтото — жетваръ добъръ и веселъ, ставаше отъ пламнали зори, да събужда съ волната си пѣсень роднитѣ полета и гори.

Жънѣше нивята плодни, зрѣли, безъ да спре на ни едно мѣсто, привечеръ съ очи, за да погали вързанитѣ снопи отъ злато.

На вършачка лакома въ устата хвърляше ги съ пѣргава ржка, пѣеше вършитбата богата и течеше златната рѣка.

Тазъ рѣка отъ едро зърно жито произпълни не единъ хамбаръ и тогава търгна си честито Лѣтото — усмихнатъ, младъ жетваръ.

Свѣти срѣпъ въ дѣсницата му крепка, класове въ коситѣ му горятъ, то самò като звездаца трепка по незнайния далеченъ пѣтъ.

Сбогомъ, Лѣто, сбогомъ и прощавай! Трѣбва да посрѣщнемъ есенъта: гроздоберъ пѣкъ тя ни обещава, плодове и шарени листа.

Христо Огняновъ

